

На нашу думку, конфлікт інтересів на публічній (державній) службі може виражатися в розбіжності між інтересами держави, суспільства з одного боку і інтересами державного службовця з іншого.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Проблема конфликта общественных и личных интересов // Гопси. URL: <http://gopsy.ru/otnosheniya/ssory/konflikty/konflikt-interesov.html> (дата звернення: 20.04.2019 р.).
2. Лопушинський І.П. Конфлікт інтересів на державній службі: проблеми законодавчого врегулювання в Україні // НБУВ. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdu_2010_130_117_4 (дата звернення: 22.04.2019 р.).
3. Підхромний О.М. Класифікація чинників фінансової безпеки України: теоретичний і практичний аспекти // НБУВ. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/binf_2015_1_47 (дата звернення: 24.04.2019 р.).
4. Витвицький Б. Корупція, верховенства права та Україна. Огляд важливих аспектів системи запобігання та протидії корупції. Вашингтон, округ Колумбія та Детройт, штат Мічиган. 27 лют. – 3 берез. 2012 р.
5. Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції» / Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 40, ст.404 // Верховна Рада України. URL: <https://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3206-17/paran11#n11> (дата звернення: 24.04.2019 р.).
6. Закон України «Про запобігання корупції» / Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 49, ст.2056 // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18> (дата звернення: 24.04.2019 р.).

Ляхович Іванна Василівна, магістрантка,
Купчак Володимир Романович, д.е.н., доцент,
професор кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ДО ПИТАННЯ ЗМІНИ ПАРАДИГМИ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ У СФЕРІ ПІДПРИЄМНИЦТВА

Україна є великим ринком, що розвивається, забезпечуючи розширення бізнесу зі стратегічним розташуванням у центрі Європи, з ефективними зв'язками з Близьким Сходом. Тим не менше, започаткування бізнесу або розширення операцій в країні є адміністративною тяганиною, яка ускладнена бюрократією і дорогими процедурами.

За підсумками 2018 р. Україна посіла 71 місце серед 190 країн світу (між Киргизією та Грецією) щодо легкості ведення бізнесу, що на 5 позицій вище у порівнянні із рейтингом Ведення бізнесу – 18 (рис. 1).

Трійку лідерів рейтингу легкості умов ведення бізнесу очолюють Нова Зеландія (86,59 бали), Сінгапур (85,24) та Данія (84,64). Географічні сусіди України посідають вищі позиції у рейтингу: Польща – 33 місце, Угорщина – 53, Словаччина – 42, Румунія – 52, Молдова – 47, Туреччина – 43, Білорусь – 37, Російська Федерація – 31. Для порівняння, за 2014-2018 роки Україна піднялася в рейтингу на 24 позиції. В той же час, в 2017 р. Україна піднялася на 4 позиції у рейтингу і посіла 76 місце (рис 2.).

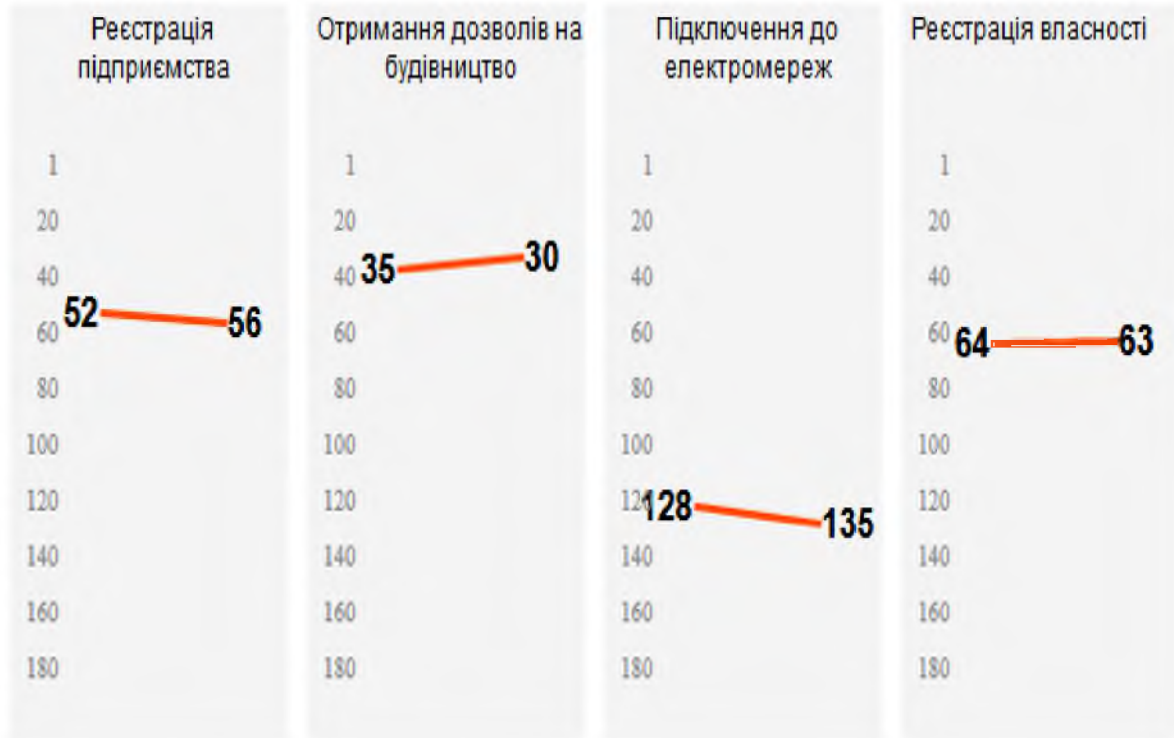

Рис. 1. Основні показники України в рейтингу Doing Business
Примітка: складено автором за [1].

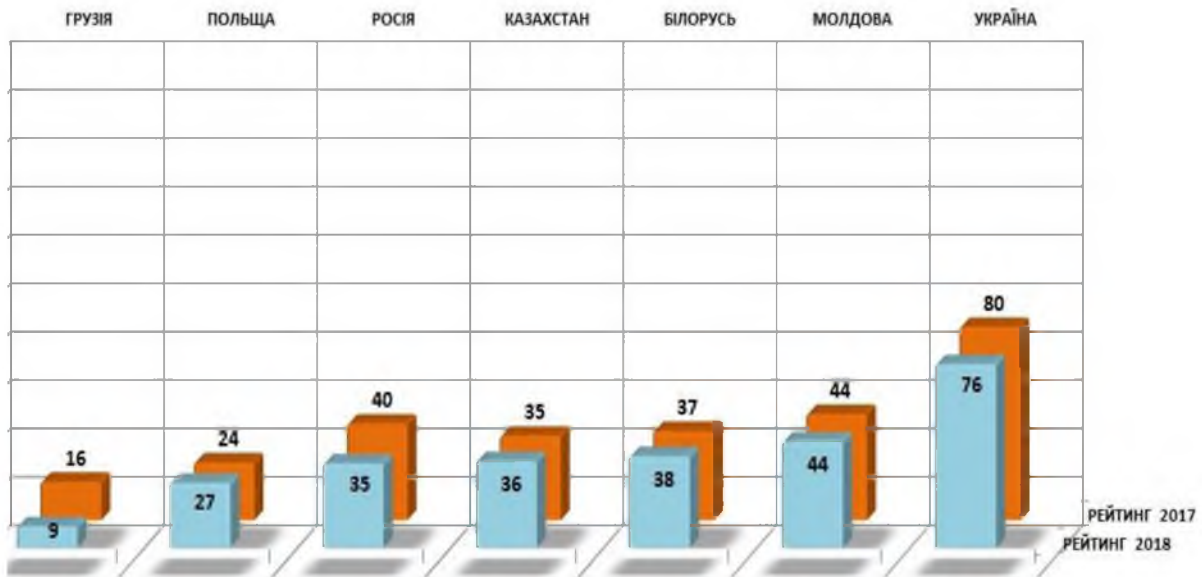

Рис. 2. Doing Business-2018. Україна в рейтингу Світового банку легкості ведення бізнесу

Примітка: складено автором за [1].

Підвищення позиції України у рейтингу Світового банку “Doing Business” є одним з ключових стратегічних індикаторів реалізації Стратегії сталого розвитку “Україна – 2020”.

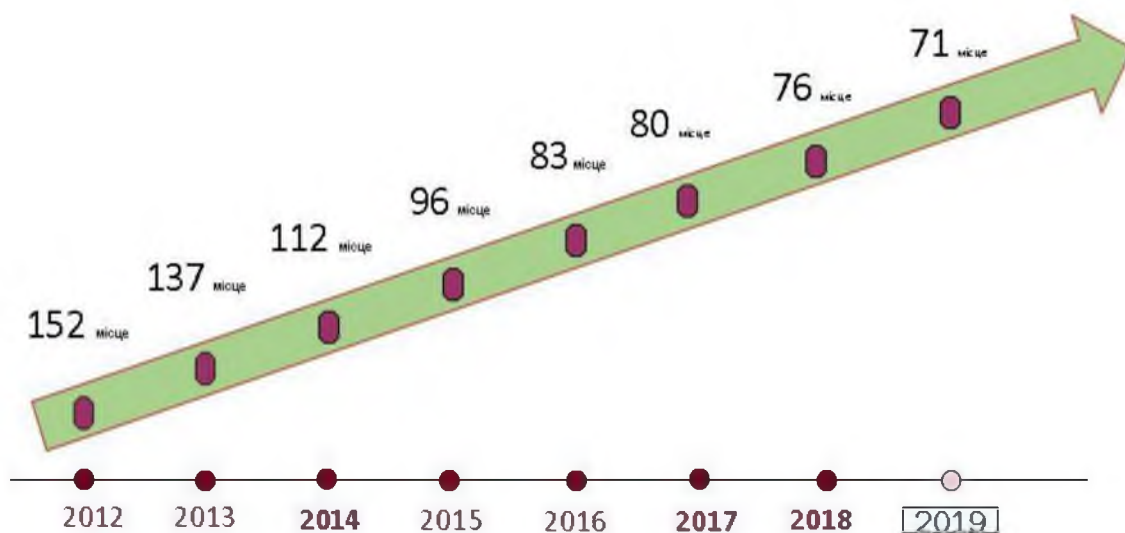

Рис. 3. Doing Business-2019. Україна в рейтингу Світового банку легкості ведення бізнесу

Примітка: складено автором за [1].

Підприємництво визнається одним із головних чинників політичної та соціальної стабільності суспільства. Тому ефективне функціонування суб'єктів підприємництва є передумовою економічного добробуту громадян країни, а відтак, і національної безпеки. Важливе значення малого підприємництва для політичної та соціальної стабільності держави зумовлюється тим, що воно виконує насамперед соціальні функції, а саме: створення нових робочих місць, зниження рівня безробіття, подолання бідності. Формування середнього класу – одне з головних завдань соціально орієнтованого ринкового суспільства, від вирішення якого великою мірою залежить покращання економічної ситуації в державі.

Реальна економічна політика в сфері підтримки підприємництва в Україні почалася з прийняттям Закону України “Про підприємство” від 7 лютого 1991 р., відповідно до якого, “підприємство – це безпосередня самостійна, систематична, на власний ризик діяльність по виробництву продукції, виконанню робіт, наданню послуг з метою отримання прибутку, яка здійснюється фізичними та юридичними особами, зареєстрованими як суб'єкти підприємницької діяльності у порядку, встановленому законодавством” [1].

До того ж, Закон України від 27 березня 1991 р. “Про підприємства в Україні” визначив види і організаційні форми підприємств, правила їх створення, реєстрації, реорганізації і ліквідації [2].

Згідно “Стратегії сталого розвитку “Україна – 2020””, затвердженої Указом Президента України від 12 січня 2015 р., до першочергових реформ та програм відноситься – дерегуляція та розвиток підприємництва [3].

Таким чином, система економічної політики в сфері підприємництва повинен передбачати передбачає ефективні заходи, насамперед спрямовані на поживлення внутрішнього споживчого та інвестиційного попиту. При цьому пріоритет доцільно надавати напрямом, за якими необхідно досягти позитивного ефекту розкриття потенціалу внутрішнього ринку для

економічного зростання. Покращення підприємницького середовища полягає у створенні сприятливої системи державного управління і належного дотримання підприємцями, органами державної влади та місцевого самоврядування вимог законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Doing Business* // Міністерство економічного розвитку і торгівлі: сайт. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=232ba380-67ec-4689-a90e-f67da7840f9e&title=DoingBusiness> (дата звернення: 01.05.2019).
2. Про підприємництво: Закон України від 07.02.1991 № 698-XII // База даних "Законодавство України" / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/698-12> (дата звернення: 01.05.2019).
3. Про підприємства в Україні: Закон України від 27.03.1991 № 887-XII // База даних "Законодавство України" / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/887-12> (дата звернення: 01.05.2019).
4. Про Стратегію сталого розвитку "Україна-2020": Указ Президента України від 12.01.2015 р. № 5/2015 // База даних "Законодавство України" / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015> (дата звернення: 01.05.2019).

**Когуч Олександра Віталіївна, магістрантка,
Загурський Олександр Богданович, к.ю.н., доцент,
доцент кафедри гуманітарних і
фундаментальних дисциплін**

**АНАЛІЗ КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ПІДХОДІВ ДО ПРОБЛЕМИ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ**

З часу прийняття в 1948 році Загальної декларації прав людини, збільшилася їх значимість, а це призвело до ще більшої моральної привабливості. У 1975 році, після Заключного акту з питань безпеки та співробітництва в галузі прав людини, був прийнятий стандарт поведінки у міжнародних відносинах: держави, які підписали Угоду, можуть контролювати повагу прав людини з інших країн, а також мати можливість вимагати обмеження їх порушень.

Тим не менше, права і свободи людини стали синонімом демократії, прогресу, економічного благополуччя, загального блага, рівності, справедливості і всього, що хтось сприймав як вищі цінності. Для правозахисних груп, які діють у посткомуністичних країнах, важко зрозуміти і пояснити їхнім прихильникам, що права і свободи людини не є магічним ключем, що відкриває всі двері, що ведуть до щастя і справедливості, а лише одним з багатьох принципів, які повинні існувати серед іншого, в демократичній державі, яка заснована на верховенстві права.

Водночас необхідно констатувати, що значний вплив на теорію та практику державного управління мають ідеї позитивістської концепції права, що збереглися як рудименти радянського минулого і продовжують впливати на сучасні владні відносини, на збереження авторитарної практики управління. Тому актуальними для теорії та практики державного управління залишаються завдання розкриття його правової основи та перетворення функції забезпечення